

είχαν μείνει, όπως την ημέρα που έφυγαν για τη Βιέννη. Το σπίτι του το ξανάπλεσε πληρώνοντας τα μισοίδια των κληρονόμων της γυναίκας του αφού ήταν πιά ιδιοκτήσιός τους. Ήταν γι' αυτόν το μοιραίο της Μιμίκας και ήθελε να το κρατήσει, όπως ήταν.

Το επίτιμιο άγαλμα έγινε και στήθηκε. Ήταν ένα κομμάτι θαυμαστό. Η Μιμικά ολοζώντανη, όμοια, έρωτική ξεπλωμένη σε μιιά ντουζίτσα. Η εφημερίδες δημοσίευσαν την εικόνα του και ο κόσμος επέγινε να το ιδεί. Ο Φιντέλης δεν επέγινε πιά μόνο κάθε μέρα άνθη στον τάφο της γυναίκας του. Περονόσε έχει ώρα ολοζώντη καθισμένος κάτω στα πόδια του αγάλματος. Του φαινόταν πως την είχε εκεί ολοζώντανη και έκανε συντροφιά μαζί της. Αυτό το άγαλμα τον άναζούησε στη λύπη του.

Τότε αποφάσισε να δώσει στην αδελφή και στον αδελφό της Μιμίκας μεριτά από τα πράγματα της και θυμήθηκε την άσημη τουαλέτα με τόν ούζαγγο καθρέφτη. Πριν τά δώσει τά εξέητσε όλα ένα ένα. Όταν έφτασε στην τουαλέτα θυμήθηκε πως πίσω από τόν καθρέφτη ήταν μιιά όλόκληρη θήκη, που την εκάλυπτε ένα φύλλο καρδιάς τού μέγεθος τού καθρέφτη. Η θήκη ήταν κλειδωμένη με κλειδί. Μεταχειρίσθηκε ένα σίδερο και τήν άνοιξε.

Εβήκε μέσα γράμματα, κομμάτια χαρτιά με άκατανόητες φράσεις. Άνοιξε τά γράμματα. Ήταν έρωτικά. Γράμματα σταλμένα στη Μιμικά και που τά είχε φυλάξει εκεί, χωρίς να προφτάση να τά ξεφρανήση.

Τά έβαλε κάτω και τά διάβασε ένα ένα. Έπέρασε μιιά άγωνιώδη φοβερή ώρα. Τό συμπέρασμά του ήταν ότι ή Μιμικά είχε φίλο πριν τόν πάρη και έεακολούθησε να τόν έχη και μετά τόν γάμο της. Από άλλα γράμματα είδε ότι είχε κι άλλον αγόττερα, ίσως πολλούς.

Η καρδιά του φούσκωνε στο στήθος του να σπάση. Έστρε τόν άγαπώσε από τήν πρώτη ημέρα ως τόν τέλος. Δεν τόν έπηρεσε παρά για τά χρημάτια του. Είχε μάθει να διευθίνη τόν αυτοζίνητό του για να πηγαίνει με τή λιμουζίνα σάα ραντεβού της χωρίς να φοβάται τόν σωφρό. Γιατί δεν έφραγε λοιπόν; γιατί δεν τού ζητούσε διαζύγιο όταν της έδωσε τόν σπίτι και τόν έκατομήμιο; Γιατί ήθελε να δουλεύη διαρκώς γι' αυτήν ή άζοήραστη έζεινήμηχανή τού χρήματος ο Δημήτρης Φιντέλης.

Σηζώθηκε σάν τρελλός και έωημεσε σ' αυτοζίνητό του.

— Στο νεκροταφείο, είπε στο σωφρό.

Είχε βραδυνάσει όταν έφρασε εκεί και είχαν κλεισει τήν πόρτα, άλλα φροτωμένοι οι φύλακες από τόν κουρεμπουάρ του τού άνοιξαν. Έπληξε και σάθηξε μπροστά στον τάφο και από τά χείλη του έφραγε μιιά φορητή βοιολογία όπως βοιόνη μιιά ζωνή γυναίκα. Έστερα έφρασε τó άγαλμα κατά πρόσωπο όπως φρόνουν έναν παλιάνθρωπο κι έφραγε τρέχοντας.

Τήν άλλη ημέρα έπληξε στη βιβλιοθήκη και ζήτησε βιβλία σχετικά με μάρμαρα και προχούνας μέσα στους τάφους με τόν πειο σταθερό βήμα έπληγαυε και κατέστρεφε έζεινο τόν ύπαιργο έργο. Καθόταν γωνιαστός μπροστά στο κεφάλι και έφραγε με σταγονόμετρο και άλλοτε με σύριγγα ύδροχλωρικό οξύ στά μάτια και στο στόμα. Δοζιμαζε μιιά φορητή ήδονη. Σάν να σούτωνα, σάν να κρεουργούε ζωντανή τή Μιμικά. Τό ήγρο έκανε αυλάκια στο πρόσωπο στά μιλγουλά, γύρω στο στόμα. Έστερα άφραγε έπιάνο νιτρικό άργυρο. Τήν τελευταία ημέρα παοηγγέλε να καθαρίσουν τó άγαλμα με σαπούνι και βούρτσα. Όταν είχε περάσει τó διαβροτικό οξύ είχε κάμει τόν μάρμαρο που και ο άνθρωπος που τó καθαρίζε είδε κατ'άπλητος τά αυλάκια. Τό πρόσωπο τού αγάλματος ήταν παραμορφωμένο, οικότρο, τρατώδες με τίς βαθείες έζεινες πληγές.

— Ας γράφουν τώρα, ότι θέλουν ή εφημερίδες για τόν ανήκουστο βανδαλισμό. Κανείς δεν τόν είδε.

Ο διευθυντής της άστρονομίας έρωτήσε με τόν τηλεφώνο τόν χώρο Φιντέλη άν ήθελε να ύποβάλη μήνυση κατ' άγνώστων.

— Ευχαριστώ, άπάντησε. Είπε περικό. Τώρα τó κακό έγινε. Σε λίγο ήρθε ο γλάπτης. Μόνο που δεν έλλαγαε.

-πριγλ

— Ήταν τó καλλίτερο μου έργο, κύριε Φιντέλη. Αυτό είναι έγκλημα. Περισσότερο παρά άν σούτωνα ένα ζωντανό άνθρωπο. Άλλά άν ήθελετε μπορούσα ν' ανικαταστήσουμε τó κεφάλι που είναι κατεστραμμένο μ' ένα άλλο. Θα φροντίσω να μη φαίνεται καθόλου τó κόλλημα. Σας τó έγγυώμαι.

— Όχι, είπε ο Φιντέλης. Ότι κίλασε δεν ξαναφραίνεται. Σε παρακαλώ μάλιστα να σιχώσης από τόν τάφο τó άγαλμα. Μεταχειρίσου τόν μάρμαρο στής δουλείες σου. Σου τó χαρίζω.

Έστερα έδωσε έντολη να φροντίσουν να αλλάξουν τó χώρο τού τάφου μ' έναν άλλο. Δεν ήθελε να ταφή αυτός έκει μέσα.

Διονύσιος Α. Κόκκινος

— ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ —

Φραντσέσκα

Του D' Annunzio

Φραντσέσκα, ο άγαπημένη μου μικρούλα, δειλό μου έσύ περιστεράκι, γιατί σούβεις τó κεφάλι και στενάζεις χλωμή κάτω απ' τή θύελλα που ξαφνικά σηζώθηκε τριγύρω... Γιατί; Γιατί είσαι λυπημένη άπόψε, άγάπη μου; Γιατί τ' άγαπημένα σου χειράκια, αυτά τά κρινένα λευκά δάκτυλα, που χθές άκομα ήξεραν τόσο γλυκά να χαιδεύουν τά μαλλιά μου, γιατί τώρα στέκονται άκίνητα και χωρίς δύναμη, μοιάζουνε σά μαραμένα χόρτα, σάν φιλιά που πέρασαν, σάν πέταλλα ρόδων μαραμένα... Γιατί;

Φραντσέσκα, άγάπη μου, γιατί, πές μου γιατί, άρχισες τώρα να αγοκλαίς...

Γιατί να τρέμης σύγχρομη ώρα μου άγάπη, γιατί ή φωνή σου σβύσθηκε, και τά οχρά χείλκια σου γιατί δεν δίνουνε σάν πρώτα έζεινα τά φιλιά, που μόνο αυτά ήξεραν να δίνουν... Γιατί;

Και ή Φραντσέσκα με κοιτάζει... Και ή Φραντσέσκα μου άπαντάει και σούβει τó κεφάλι της, για να μη ιδώ τά μάτια της που κλαίει όταν μιλάει:

«Κλάω, άγαπημένο μου, και σούβω τó κεφάλι και σωπαίνω, γιατί κοιτάζω άπόψε τήν καρδιά μου... Γιατί κοιτάζω άπόψε τήν ψυχή μου...»

Έφρασε πιά ή άγάπη, — ή όμοια έλοχη τών όνειρων — πέρασε πιά ή ζωή.

Τώρα μιιά νύχτα, μιιά έρημιά, μιιά σιωπή απλώνεται... Τώρα τριγύρω φείδια νοιώθει να με σέρνουν προς τόν Άδη και μπρος στά θλιμένα ματάκια μου, παρουσιάζονται σιές νεκρών ψυχών, που έζησαν κάποτε φορά κοντά μου...

Δέν λυπάμαι για σένα!

Του Herder

Δέν λυπάμαι για σένα! Κι' ως έφυγες τώρα από κοντά μου...

Τήν ψυχή σου λυπάμαι, όμοιά μου, τήν ψυχή σου που μούχες χαρίσει... και που τήν πέρνεεις πάλι μακριά...

Γιατί, ή ψυχή σου, άγγελέ μου, είναι ένας κόσμος, ένας όνειρωμένος κόσμος, που τώρα πιά χωρίς άγάπη, να ζήση δεν μπορεί... Ω! δεν μπορεί!

Οι καρδιές μας άγαλιώνονταν τότε! Θυμάσαι; Και μιλούσαμε πάντα κοντά ο ένας στον άλλον... Και δεν είχε κανένας παράπονο... και δεν είχε κανένας ντροπή...

Μά τώρα: τώρα μακριά μου σ'άλλα μέρη περπατάς και πέρνεεις μαζί τήν ψυχή σου που είταν ένας κόσμος, ένας όνειρωμένος κόσμος...

Δέν λυπάμαι για σένα, άγαπημένη...

Για τήν ψυχή σου λυπάμαι, για τήν ψυχή έζεινη, που μούχες χαρίσει και που τήν πέρνεεις τώρα μακριά...

Σάν πεθάνω

Του Richter

Σάν πεθάνω, έσύ, τά μάτια, θά μου κλείσης...

Τό γέμοιο και άρρωστο κορμί μου, που πάντα αγαπούσε; να τó βλιπέεις όμοιά και νεό... σάν πεθάνω, έσύ, ναί! έσύ, θά σαβανώσης...

Τά χείλη μου δεν θά κοιτάξουν πιά τά όμοιά σου μάτια... Ένας νεκρός μπροστά σου, ένας νεκρός!

Ό έρωτας θάμνη μακριά, πολύ μακριά, κι ή ρόδινη μορηή σου θά δροζώζει...

Τό ξέρω, τó ξέρω, άγαπημένη, πως ή άγάπη μας έται με θάνατο θά σβύση, και πως τά χάδια έζεινα που όμορφραίναν τή ζωή μας, θά γίνουν όλα δάκρυα, όλα θρήνος, όλα στεναγμός...

Τό ξέρω! ναί! τó ξέρω... Και σάν πεθάνω, έσύ... ναί! έσύ, τά μάτια μου θά κλείσης και τó κορμί μου τó άρρωστο, τó γέμοιο κορμί μου, έσύ μόνον έσύ, με τά χειράκια σου, θά σαβανώσης...

Μιά θύμηση

Του Burger

Ήμουνα χθές τόσο εύτυχής! Όλη τήν ημέρα, τó γέλοιο σου, ή φωνή σου... άντηχούσε τριγύρω. Έπαιξα και γελοόσα με μιιά τρελλή, παράφορη εδθηνία...

Ήμουνα χθές, τόσο εύτυχής! Και σήμερα οι μαύρες θύμησης και πάλι κάτω απ' τόν θερινό οφρανό, ξανάθραν, τήν καρδιά μου να παιδεύουν...

Προόδσανε τόν έρωτά μου και ή ζωή χωρίς αυτόν μιιά μαύρη έγινε μελαγχολία.

Πόσο ή άγάπη εύκολα πεθαίνει... Πώς τά όνειρατα εύκολα σβύνουν...

Ήμουνα χθές τόσο εύτυχής! Και σήμερα: ο! Πώς ανέλπιστα τó μαύρο δρόμο έπήρα της ερημιάς, και πώς, χωρίς να ξέρω, γονάτωσα έκει, στο σταυροδρόμι...

Έζει που κάποτε μαζί σου ένα φιλι, σου έπήρα από τά χείλη... Χωρίς να κλαίω τώρα, νυσταλάω! Χωρίς να κλαίω τώρα, άγάπη μου, στή σέψη σου γυρίζω... Ω! πόσο χθές ήμουνα ήσυχος...

Πόσο εύτυχής ήμουνα χθές!

